

Part. Dette er selvfølgelig rigtigt. Men paa den anden Side kan man ikke helt se bort fra, at der er ved at udvikle sig søgaaende Fiskeri, og at der dør ganske afgjort vil kunne blive Tale om egentlige Arbejdere, Folk, der sejler ud for Hyre, og jeg kan ikke skønne rettere, end at det vil være muligt at træffe Foranstaltninger imod, at disse Folk faar en Arbejdstid, der er urimelig lang. Ogsaa her maa jeg udtale Haabet om, at man ved Forhandling i Udvalget maa naa til Tilslutning til Henstillingen, saaledes som den foreligger her fra Genua-Konferencen.

Det første Konventionsforslag gælder Erstatning for Arbejdsløshed i Tilfælde af Skibsforlis. Det foreslaas her, at Regeringen bemyndiges til at ratificere en international Konvention, udfærdiget i Overensstemmelse med det af den internationale Arbejds-Konference i Genua i Aaret 1920 vedtagne Udkast til Konvention angaaende Erstatning for Arbejdsløshed forvoldt Søfolk ved Skibsforlis. Det Udvalg, der har behandlet Sagen, er blevet enig, og det glæder jeg mig i høj Grad over. Udvalget foreslaar, at der vedtages en Lov, som gaar ud paa, at naar et Skib i Fart udenfor indre Farvande forliser, paahviler det Rederen at sikre de Søfolk, der har været om Bord, en Erstatning for det Hyretab, de maatte have lidt. Jeg kan ganske tiltræde dette. Det har været saaledes, at Søfolk efter et meget farligt Forlis, hvorved de har været udsatte for at miste endog Livet og ofte har risikeret Helbredet, bliver sendt hjem fra de respektive Pladser, oven i Købet paa Foranstaltning af Fattigvæsenet. Dette i allerhøjeste Grad utiltalende Forhold eksisterer endnu den Dag i Dag. Jeg har Gang paa Gang i Byer med større Havne set saadanne Flokke af Søfolk blive ledsaget ned til Jernbane eller Skib, naar de skulde rejse hjem, og været Vidne til, paa hvilken elendig Maade de i det hele taget er blevet behandlet. Det er urimeligt, at noget saadant kan finde Sted efter de Strabadser, de har udstaaet. Der til kommer, at de ofte ikke en Gang har haft deres Ejendele forsikrede, saaledes at endogsaa Værdien af disse er gaaet tabt for dem ved Forliset. Det er rimeligt, at der træffes internationale Foranstaltninger imod, at Søfolk lider saa store Tab, og at der sikres dem en Godtgørelse for en Tid af 2 Maaneder efter Forliset, saaledes at de ikke i den Tid skal miste deres Indtægt. Jeg haaber, at Rigsdagen vil tiltræde ogsaa dette Forslag.

Det andet Konventionsforslag gælder

Børns Arbejde til Søs. Ogsaa her har Udvalget været enig. Det foreslaas, at Børn under 14 Aar ikke maa beskæftiges med Arbejde til Søs, medmindre Arbejdet foregaar enten om Bord i Skoleskibe, hvor Arbejdsordningen er godkendt af og kontrolleret af Staten, eller i Skibe, i hvilke udelukkende Personer af en og samme Familie er beskæftigede. Lovforslaget vil vel ikke faa nogen gennemgribende Betydning for Danmark, fordi vi allerede har saadanne Lovbestemmelser, at det i Almindelighed maa siges at være umuligt i større Omfang at anvende skolepligtige Børn, altsaa Børn under 14 Aar, ved Arbejde om Bord i Skibene. Det vil altsaa ikke være forbundet med nogen stor Overvindelse for nogen Part at tiltræde Lovforslaget, som det her foreligger, og fastslaa ved Lov, at det overhovedet er umuligt at anvende Børn under 14 Aar ved Arbejdet til Søs.

Det sidste Konventionsforslag er uden Tvivl det vigtigste. Det gælder Søfolks Forhyring. Udvalget, der har behandlet dette Spørgsmaal, har ikke været helt enig, idet Redernes Repræsentanter principielt holder paa, at man godt kan blive staaende ved den nuværende Ordning, men de har dog subsidiært sluttet sig til Flertallets Forslag, der gaar ud paa, at hele Forhyringsvæsenet overgaar til Staten. Jeg glæder mig i høj Grad over denne Enighed, selv om den er noget betinget. Jeg tror, at alle maa være paa det rene med, at vort Forhyringsvæsen, set fra den menige Sømands Synspunkt, er i allerhøjeste Grad uheldigt, og at det vil være et stort Gode for Sømandsstanden at faa det lagt helt ind under Staten. Det vil sikkert ogsaa være til stor Fordel for Rederne selv. Repræsentanterne for den egentlige Sømandsstand har i Udvalgt udtalt, at man maaske kunde have opnaaet en noget bedre Ordning ved at lade Forhyringen foregaa gennem særlige Institutioner. Jeg skal ikke udtale mig om dette. Det er muligt, at man vilde kunne opnaa visse Fordele ved, at Forhyringen blev drevet af Foreninger bestaaende af Repræsentanter for Redere og Søfolk, der arbejder sammen under Kontrol af en Centralmyndighed. Der stilles imidlertid ikke noget Forslag derom, men derimod om, at hele Forhyringsvæsenet overgaar til Staten og bliver en Statsinstitution. Jeg anbefaler paa det varmeste Tinget at slutte sig til dette Forslag.

Jeg kan ganske billige det foreliggende Udkast til Lov. Det er i mange Henseender af betydelig Interesse. Jeg skal